

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-08-01], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Šiandie sekmadienis. Daktaras ir

Šiandie sekmadienis. Daktaras ir šiandie nežiūrėjo. Rytoj komisijon nepakliūsiu. Paleis tokiuo būdu ne anksčiau pėtnyčios...

Ir vakar nuo tavęs jokio laiškėlio, jokios žinutės... Liūdėjau ir laukiau... Ir dūšia verkė ir griaužės. Keturios sienos, keturios storos rūstaus akmenio sienos. Graudus kalėjimas ir joks spindulėlis iš išlaisvos jo nesiekia: nė draugas, nė nedraugas jo neatlanko. Nė žvilgesys, nė šypsojimos jame nesušvinta. Valandų slinkimas toks vienodas. Skaičiuoju akimirksnius berymas kiaurą naktį prie užkalto lango — manyje viena goda: atleisk, o Amžinasis, nuodėmes mano! Kažkur nakties tylumoje griaudenas kurtūs žengsniai, kažkokia gėdula dvelkia susivėlavusio klajūno trūkčiojās balsas — klaiku vidunaktyj tylumoj ir dūšia svaigsta širpuliuos... Garbinkit, visi išstremtieji ir visi, sukaustyti nakties, šešėlius — ar jūsų gyvenimas ir jūsų Dievysta nėra šešėlis?.. Klausaus pernakt alsuojančio pasaulio ir glūdžiu pernakt: o jūs, kurie džiaugiatės ir kurie laisvi, kurių krūtinėj verdenė ir ant galvos vainikas, — ar girdėjot jūs kada nors Amžinasties gėdulingą žengimą?.. —

Gal ir šiandie nebus nuo tavęs laiško, gal ir šiandie mirsiu vėl pernakt iš išsiilgimo ir vienumos... Ar ne tas pats džiaugsmas ir susigraužimas, ar ne tas pats prakeikimas ir palaiminimas, ir užmiršimas...
Bal[yti]s

KOMENTARAI